

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes, De Vita Et Passione D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

XIV. De resuscitatione Lazari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59846](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59846)

que in hac, alteraq; vita celeste premium con-
 iunctum cum securitate salutis eterne. Tam
 ergo tu, quisquis adhuc de vite tue statu deli-
 beras, vide vter duorum veracior sit, mundof-
 ne an **CHRISTVS**, & cuiusmodi sint pre-
 mia ab hoc & illo proposita; illum vero seque-
 re, quem indicabis salubriorem anime tue.

DE LAZARO
A CHRISTO RE-
SUSCITATO.

MEDITATIO XIV.
EVANGELIUM.

Ioan. 11.

ERAT quidam languens La-
 zarus à Bethania de Castella
 Mariæ & Marthæ sororis eius.
 (Maria autem erat quæ unxit Do-
 minum unguento, & extersit pe-
 des eius.)

des eius capillis suis:) cuius frater
 Lazarus infirmabatur. Audiens au-
 tem IESVS, dixit eis, Infirmitas
 hæc non est ad mortem, sed pro
 gloria DEI: vt glorificetur filius
 DEI per eam. Diligebat autem
 IESVS Martham, & sororem eius
 Mariam, & Lazarum. Vt ergo au-
 diuit quia infirmabatur, tunc qui-
 dem mansit in eodem loco duo-
 bus diebus, deinde post hæc, dicit
 discipulis suis, Eamus in Iudæam
 iterum. Dicant ei discipuli, Rab-
 bi, nunc quærebant te Iudæi lapi-
 dare, & iterum vadis illuc? Respon-
 dit IESVS, Nonne duodecim
 sunt horæ diei? Si quis ambulaue-
 rit in die, non offendit: quia lu-
 cem huius mundi videt: Si autem
 ambulauerit in nocte, offendit:
 quia lux non est in ea. Hæc ait:
 & post hæc dicit eis: Lazarus a-
 micus noster dormit, sed vado
 vt à somno excitem eum. Dixe-
 runt ergo discipuli eius, Domi-
 ne, si dormit, saluus erit. Dixe-
 rat autem IESVS de morte eius:

R 2

illi

illi autem putauerunt, quia de dormitione somni diceret. Tunc ergo IESVS dixit eis manifestè, Lazarus mortuus est: & gaudeo propter vos, vt credatis, quoniam non eram ibi. Sed eamus ad eum. Dixit ergo Thomas qui dicitur Didymus, ad condiscipulos: Eamus & nos vt moriamur cum eo. Venit itaque Iesus: & inuenit eum quatuor dies iam in monumento habentem. (Erat autem Bethania iuxta Ierosolymam, quasi stadijs quindécim.) Multi autem ex Iudæis venerant ad Martham & Mariam, vt consolarentur eas de fratre suo. Martha ergo vt audiuit quia IESVS venit, occurrit ei: Maria autem domi sedebat. Dixit ergo Martha ad IESVM, Domine, si fuisses hic, frater meus non fuisset mortuus. Sed nunc scio quia quæcunque poposceris à DEO, dabit tibi DEVS. Dicit illi IESVS, Resurget frater tuus. Dicit ei Martha, scio quia resurget in resurrectione, in nouissimo die. Dixit ei IESVS, Ego sum resur-

resurrectio & vita : qui credit in
 me, etiamsi mortuus fuerit, uiuet :
 & omnis qui uiuit & credit in m^e,
 non morietur in æternum. Credis
 hoc ? Ait illi, Vtique Domine, ego
 credidi quia tu es CHRITVS fi-
 lius Dei, qui in hunc mundum ve-
 nisti. Et cum hæc dixisset, abiit &
 vocauit Mariam sororem suam, si-
 lentio dicens, Magister adest, & vo-
 cacte. Illa ut audiuit, surgit citò,
 & venit ad eum, nondum enim ve-
 nerat IESVS in Castellum : sed e-
 rat adhuc in illo loco ubi occurre-
 rat ei Martha. Iudæi ergo qui erant
 cum ea in domo, & consolaban-
 tur eam, cum vidissent Mariam quia
 citò surrexit & exiit, secuti sunt
 eam dicentes, quia vadit ad monu-
 mentum, ut ploret ibi. Maria ergo
 cum venisset ubi erat IESVS, vi-
 dens eum, cecidit ad pedes eius, &
 dicit ei : Domine si fuisses hic, non
 esset mortuus frater meus. IESVS
 ergo, ut vidit eam plorantem, &
 Iudæos qui venerant cum ea, ploran-
 tes,

R. 3

tes, infremuit Spiritu, & turbavit
 seipsum, & dixit. vbi posuistis eum?
 Dicunt ei, Domine veni, & vide.
 Et lachrymatus est IESVS. Dixe-
 runt ergo Iudæi, Ecce quomodo a-
 mabat eum. Quidam autem ex ipsis
 dixerunt, Non poterat hic, qui ape-
 ruit oculos cæci, facere, vt hic non
 moreretur? IESVS ergo rursus
 fremens in seipso venit ad monu-
 mentum. Erat autem spelunca: &
 lapis superpositus erat ei. Ait IESVS,
 Tollite lapidem. Dicit ei
 Martha soror eius qui mortuus fue-
 rat, Domine, iam foetet, quadri-
 duanus est enim. Dicit ei Iesus. Non-
 ne dixi tibi quoniam si credideris,
 videbis gloriam Dei? Tulerunt er-
 go lapidem. IESVS autem eleva-
 tis sursum oculis, dixit, Pater, gra-
 tias ago tibi quoniam audisti me. e-
 go autem sciebam, quia semper me
 audis, sed propter populum qui cir-
 cumstat, dixi, vt credant, quia tu me
 misisti. Hæc cum dixisset, voce ma-
 gna clamavit, Lazare, veni foras. Et

statim prodijt qui fuerat mortuus, ligatus pedes & manus in stitis, & facies illius sudario erat ligata. Dixit eis IESVS, soluit eum & sinite abire. Multi ergo ex Iudæis qui venerant ad Mariam & Martham, & viderant, quæ fecit IESVS, crediderunt in eum.

FIGURA.

ELIZAEVS resuscitavit filiū matris suæ, à qua frequenter solebat hospitio excipi. 4. Reg. 4.

PROPHETIA.

EGO dormivi & soporatus sum, & exsurrexi, quoniā Dominus suscepit me. Psal. 3.

CONSIDERATIONES.

ET SI omnia Christi redemptoris nostri opera fuerint admirabilia, tamen principem inter ea locum obtinent ea, quibus speciatim suæ diuinitatis potentiam declarauit, vt est excitatio mortuorum: solus enim ille restituendæ vitæ potestatem habebat, qui erat autor & donator ipsius vitæ. Inter hæc ipsa vero opera, præcipuum, magisq; illustre fuit, resuscitatio Lazari.

R 4

Laza-

Lazari quatruiduani, non quod in ea o-
 pus fuerit maiori virtute, sed quia ra-
 tionem humanam mirabilius videtur vi-
 tam restituere cadaveri iam fetido,
 quam corpori recenter mortuo, & nō-
 dum humato. Vnde merito hoc potest
 vocari signum super omnia signa, vir-
 tus virtutum, & miraculum omnium
 miraculorum maximum. Quare bene-
 dixit Dominus finem infirmitatis La-
 zari non fuisse mortem, sed Dei glo-
 riam: quia in nullo facto, æquè ac in hoc
 tuam gloriam, diuinamque virtutem
 patefecit. Accedit, quod velut omnia
 Domini opera, erant diuinis referta
 mysterijs, ita hoc miraculū maximum
 quoddam representabat mysterium,
 nempe vniuersalem totius generis hu-
 mani salutem à Redemptore procura-
 tam. Nam sicut Lazarus post quartum
 diem primo fuit ad vitam reuocatus,
 sic homo in quarto statu, cum iam rec-
 tio per diuinæ legis transgressionem
 penam aternæ mortis incurrisset, à
CHRISTO redemptore nostro vi-
 tæ gratiæ est restitutus: non enim ve-
 nit Saluator in mundum post primam
 transgressionem à nostris primis pa-
 rentibus factam in paradiso terrestri,
 tunc siquidem homines, quoniam
 non-

nondum experti erant damna quæ se-
 cum affert peccatum, vel non tanti fe-
 cissent, vel certè non vñ fuissent tam
 ineffabili beneficio. Sed nec post se-
 cundam contra legem naturæ factam,
quando omnis caro corruperat viam suam; ve- *Genes. 6.*
 nit; nec post tertiam legis scriptæ, dum
 nullus ferè superesset obseruator legis,
 vti ipse Dominus dixit ad Iudæos,
Nonne Moyses dedit vobis legem, & nemo *Ioan. 7.*
ex vobis facit legem? Verum in quarto
 statu, qui initium habuit in Ioanne,
 vti Dominus ipse testatur, *Lex & Pro-* *Matt. 11.*
phetæ, inquit, vsque ad Ioannem, cum iam
 humana natura esset quatruiduana, &
 ex tot peccatorum putredine incipe-
 ret fatere, tunc DEI optimi maximi
 viscera commota ad misericordiam
 erga nos, effecerunt, vt descenderet ex
 alto, visitaretque nos ad liberandum *Luc. 1.*
 & illuminandum omnes qui sedebant
 in tenebris & vmbra mortis. Et rectè
 dicit Euangelium, Lazarum fuisse re-
 suscitum in Bethania, id est, domo obe-
 dientiæ, nam CHRISTVS Salua- *Phil. 2.*
 tor noster sua obedientia vsque ad mor-
 tem crucis salutem nobis attulit. De-
 nique Dominus, sicut ad resuscitan-
 dum Lazarum ambulauit, turbauit se-
 ipsum, fleuit, magna voce exclamauit:

R. 5.

cuo-

euocando eum è sepulchro, sic ad redi-
 mendum genus humanum triginta
 tribus annis se fatigauit ambulando
 in terra, sæpe seipsum turbauit, gemitusque & suspiria in cælum emisit, fre-
 quenter lachrymauit, ac denique cla-
 morem illum validum in ligno crucis
 edidit, quando offerens preces & sup-
 plicationes ad eum qui potens erat ip-
 sum saluare, *exauditus est pro sua vene-
 rentia.* Heu, Domine dulcissime, quid
 sibi vult hæc noua agendi ratio. Quan-
 do enim nos primo condidisti, & vi-
 uendi facultatem impertuisti, mo-
 verbo omnia perfecisti: sed ad nos re-
 dimendos, ad restituendam illam i-
 psam vitam, quam vitio nostro perdi-
 deramus, opus fuit tot laboribus, affli-
 ctionibus, lachrymis & ipsius vite pro-
 fusione.

2. CONSIDERA igitur, quo-
 modo Lazaro in aegritudinem lapsus,
 Martha & Maria eius sorores, per nua-
 cium, certiozem reddiderint Domi-
 num tunc ultra Iordanem agentem, di-
 centes. *Ecce quem amas infirmatur.* Non
 dixerunt, Veni, & impone ei manum,
 & saluus erit; nec, Dic verbo, & sanabi-
 tur: sed tantum indicant necessitatem
 fratris, & in mentem reuocant, esse am-
 cum

Heb: 5.

eum suū, cui multa amoris signa alias
 demonstrarunt; atq; si dicere vellēt. Suf-
 ficit Domine te scire ægrum esse fra-
 trem nostrum, nec enim soles vnquam
 deferere à te amatos. Age, si ita est bo-
 ne Iesu, omnes à te amatos infirmari,
 rogo, veniant ad me oēs infirmitates
 & afflictiones huius vitæ, quæ nocere
 mihi non poterunt: nam multo melius
 est infirmum esse & à te amari, quã sa-
 num esse, & gratia tua excidisse. Lega-
 rio tua fuit illa Domine mi, quam insti-
 tuisti ad hominem iustum dicēs. *Dicite Esai. 5.*
iuſto, quoniam bene. O verba fidelia, & o-
 mni acceptatione digna: quia bonū est
 iusto, si sit consolatus; & bonum est, si
 sit afflictus; sicut bonum est, si sit sanus,
 & bonum, si infirmus; diligentibus
 enim te omnia conuertuntur in bo-
 num. Dixertunt ergo Domino, *Ecce*
quem amas, infirmatur. Verè breuis oratio *Roms. 8.*
 & verba pauca, sed apud elementissi-
 mum illum hominum amatorem fue-
 runt multa & valde efficacia. Amabat
 verè Dominus illam familiam, à quã
 sepius tanta caritate est exceptus. Ama-
 bat, quia in ea reperiabantur tria gene-
 ra vitæ actiue, videlicet, contemplati-
 uæ, & penitentium, quibus mirifi-
 cè delectatur, & cum quibus libenter

commoratur. In hac MARIA agebat sedens, tota intenta audiendis sermonibus dilecti sui. In hac erat & Martha tota sollicita, & occupata in ministerio & honore Domino deferendo. In hac degebat quoque Lazarus, qui suo nomine, quod interpretatur, adiutus à Deo, representabat peccatores penitentes. Si verò tu mireris, quomodo Lazarus fuerit typus peccatoris, & tamen tantoperè fuerit à Christo amatus, audi quid dicat ipse Dominus. *Non veni vocare iustos, sed peccatores.* Si enim non amasset peccatores, de caelo in terram non descendisset. Verum cur, bone IESU, cum tam multis sanitate reddideris, non quaesitus, nec rogatus, nunc dilectis discipulis tuis, quae tanta fiducia pro sui fratris salute ad te confugiunt, & per ipsum amorem obsecrant, tam dubium das responsum: immò tres dies moraris, & permittis Lazarum mori, cum tanto opprimarum illarum sororum dolore? Ceterum facile apparet DOMINEM, eas à te impensius amari ideo, quod hanc afflictionem illarum permiseris, cum dixeris, *Quos amo, arguo & castigo*: Sicut è contrario scriptum est de hominibus impijs, *Prope es ori eorum*.

Matt. 9.

Apo. 3.

Iere. 12.

rum, & longe à renibus eorum. Ori prope
 est, quia concedit eis omnia quæ pe-
 tunt: longè verò abest à renibus, quia
 non castigat eos, nec imittit in hac
 vita tribulationes. Imò CHRISTVS
 in hoc facto voluit illis singulare ali-
 quod beneficium præstare: nam cum
 decreuisset pro salute multorum, qui
 per hoc miraculum erant conuerren-
 di, clarum & euidentis suæ diuinæ potē-
 tiæ mundo dare testimonium; placuit
 illi id perficere per hos suos dilectos,
 confidendo illis tanquam fidelioribus
 & intimis amicis: sicut, cum toti mun-
 do proponere voluit exemplum, & spe- *Iob. 10.*
 culum admirandæ patientiæ, vsus est *2.*
 opera Iob sui fidsissimi serui & amici,
 de cuius constantia omnino fidebat.
 Itaq; valde bene respondit Dominus,
 causam & finem ægritudinis Lazari
 non fuisse mortem, sed Dei gloriam,
 vt ille in hoc glorificaretur. Quæ verò
 hæc gloria tua erat, benedictæ Iesu, ni-
 si vt hæ tuæ dilecti, atque etiam disci-
 puli tui magis confirmarentur, cresce-
 rentque in fide & virtutibus; ac simul
 vt dura Iudæorum corda stupendo hoc
 miraculo conuicta conuerterentur, &
 sanctam fidem tuam reciperent, vti &
 factum est. Vide immensam nostri Sa-
 uato-

uatoris caritatem, qui non gloriatur, quod fabricatus sit cælum vel terram, & totum hoc vniuersum, sed omnem gloriam suam ponit in conuersione, & salute hominum. O dulcis IESV, quoniam ita voluisti & decreuisti, conuertat se, quæso, quoque anima mea, imò conuertat se mundus totus, donec omnes homines te agnoscant verum esse Deum, omnes te ament, omnes te adorent, omnes feruiant, ut ad maiore tuā gloriā omnes salutē consequantur.

3. CONSIDERA, quomodo IESVS benedictus, cognoscens Lazarum iam esse mortuum, dixerit discipulis *Lazarus amicus noster dormit, sed vado ut à somno excitem eum*. Mortem Lazari Dominus vocat somnum, idque non alia de causa, nisi quia dixerat, illum suum esse amicum: nam dici nō potest amicos Dei mori, sed dormire tantum.

O beatos, o felices illos, quorum mors non mors, sed somnus appellatur: verè somnus pacificus, somnus dulcis, de quo loquens Propheta dicebat, *In pace in idipsum dormiam & requiescā*. Mortuus igitur erat Lazarus, sed sororibus suis & hominibus, qui eum resuscitare nō poterant, non Christo, eiusq; diuinę potētiae, cui tam facile erat eum ad vñā re-

Psal. 4.

uocare, quàm dormientē excitare. Cū
 verò discipuli non intelligerent modū
 loquendi Domini, clarè eis dixit, La-
 zarum esse mortuū, & gaudeo, inquit,
 propter vos, vt credatis, quoniam non
 eram ibi. quasi diceret: Si ego præsens
 adfuissem Lazaro egrotanti, eumq; cu-
 rauissem, non habuissetis tantam occa-
 sionē proficiendi in fide, diuinitatem-
 que meam credendi, quantā iam habe-
 tis: videndo cum resuscitatū iam mor-
 tuum & fatentem. O bone Iesu, O dul-
 cis amator noster, quod Angeli procu-
 rent hominū salutē, & de ea gaudeant,
 mirum non est, cū id faciant ad restau-
 randas suas ruinas, reparandumq; da-
 mnum Luciferi lapsu illatū: sed quod
 tu Deus noster beatissimus & foelicissi-
 mus, *qui bonorum nostrorum non eges*, tan-
 to opere gaudeas de auxilio, & profectu
 hominum, id omnem superat admira-
 tionē, eiusq; rei causa alia dari non po-
 test, nisi incredibilis tua caritas. Iā bo-
 nus Thomas ex vna parte animaduertens
 IESVM statuisse redire in Iudæā;
 vbi paulò ante voluerāt cum lapidare;
 ex alia verò videns reliquos discipulos,
 ea de causa suspēsos & metu perculsos,
 cohortari cepit socios, eisq; animū ad-
 dere, dicens: *Eamus & nos, & moriamur*, Ioan. 10.
 cum.

410 MEDITAT. DE VITA

cum eo. Beatus esses Thoma si in hac fortitudine & constantia animi persistisses verum tu, qui tuæ fragilitatis immemor, tam audacter loqueris, aliosque adhortaris, aliquando incidēs in horā, qua oblitus huius cordati animi ipsum

Matt. 26. Dominum in manibus Judæorum derelinques, & simul metu consternatus cum reliquis aufugies: imò oblitus divinæ virtutis Magistri tui, qui quadriannum Lazarum hodie potuit excitare ab inferis, dubitabis, an post tertium diem poterit seipsum è sepulchro resuscitare.

4. VENIT ergo IESVS in Bethaniam quarto post sepultum Lazarum die. Martha autem mox atque audiit eum aduenisse, relicta sorore quæ domi sedebat, occurrit Domino, ut illi prima narraret quæ accidissent. Vide quemadmodum Martha omni ex parte se declararit sollicitam. Maria verò residet domi quæta. hæc contemplatiuam, illa actiuam vitam representat. Vide etiam, quomodo Martha sola per totum castellum vadat vsque ad portas ut Christum inueniat, sine vilo comitatu cognatorum, vel amicorum, qui ad solandas has sorores venerant; iudicabat enim se non opus habere alio

con.

consolatore, dum presentem haberet
 consolatorem verum, qui consolatur *2. Cor. 5.*
 nos in omni tribulatione nostra. Nec
 caruit res hæc mysterio; congruebat e-
 nim mulierem currere pro antidoto *Gen. 3.*
 mortis, quando & prima mulier, ma-
 ter nostra, primo cucurrit ad mortem:
 congruebat eandem esse promptam ad
 quærendam veniam, quæ primò fuit
 parata ad committendam culpam, ac
 simul primam adire clementissimum
 redemptorem, quæ prima aures porre-
 xit pessimo seductori, ac deniq; vt mu-
 lier, quæ homini attulerat mortem, ea-
 dem afferret & vitam. Dixit ergo Mar-
 tha ad IESVM. *Domine si fuisses hic, fra-*
ter meus non fuisset mortuus: sed & nunc
scio, quia quæcumque poposceris à Deo, dabit
tibi DEVS. Considera, licet fides huius
 mulieris non fuerit omnino perfecta,
 (existimavit enim CHRISTVM ab-
 sentem non potuisse restituere sanitatē
 Lazaro) tamen eam rectissimè dicere,
 Lazarum non moriturum fuisse, si
 CHRISTVS adfuisset: vbi enim inue-
 nitur vita, ibi nequit esse mors: sicut i-
 pse Dominus mox dixit Martha. *Ego*
sum resurrectio & vita: qui credit in me, et-
iamsi mortuus fuerit, viuet. O verè verba
 vita, Ô IESV, vera vita nostra, quantæ
 con-

consolationis sunt hæc verba seruis
 tuis & amicis, nimirum scientibus, om-
 nes eos, qui in te viua fide credunt,
 etiam post mortem viuere, & qui in
 hoc mundo viuentes se tibi adiungit,
 nunquam in æternum mortem vi-
 ros? O anima, cognosce, hanc causam
 fuisse, cur incurreris mortē, nempe quia
 à **CHRISTO** vita tua te separasti.
 Nam si tū te voluntariē ab eo non sepa-
 rasses, nullis mundi tentationibus ad
 casum impelli potuisses: nemo enim
 præualere potest contra eos, quos **Deus**
 inhabitat, nec vlla turris est tam firma,
 nec arx tam secura, quam est anima cū
 Deo vnita. *Dominus*, dicebat Propheta,
est salus mea, quem timebo & *Dominus prote-*
ctor vitæ meæ, à quo trepidabo. Vix illis
 qui dicunt Deo. *Recede à nobis, scientiam*
viarum tuarum nolumus. Hi enim nun-
 quam videbunt vitam, sed æterna &
 horribili morte sepelientur. Conside-
 ra denique illa verba Marthæ, quando
 respondit **CHRISTO**, *Ego credidi, quia*
*tu es **CHRISTVS** filius Dei, qui in hunc*
mundum venisti. Vbi vides, quam præ-
 clarè hæc mulier in fide imitata est
 maximos quosque Patres in Ecclesia
 Dei, virtute fidei excellentes; vt Abra-
 hamum Patrem credentium, & magnū
 Apo-

Psal. 26.

Iob. 21.

Apostolum Petrum, nam vt Abraham
 firmiter credidit, Deum posse filium *Rom. 4-*
 suum vnicum, quem iam iam sacrificia *Gen. 22-*
 re volebat, post mortē reuocare ad vitā
 ad complendam suam promissionem;
 sic Martha credidit Lazarum, licet qua-
 triduo mortuū, virtute CHRISTI pos-
 se redire ad vitam. Similiter, vti Petrus,
 quando CHRISTVS quarebat ab A-
 postolis, quem ipsum esse censerent, ce-
 lebrem illam & tantoperē laudatam
 confessionē edidit dicens, *Tu es CHRI-*
STVS filius Dei viui, non secus Martha
 rogata à Christo, si crederet omnia
 quæ ipse dixisset, respondit, *Ega credidi,*
quia tu es filius Dei, qui in hunc mundum ve-
nisti. Vbi apparet, quantum Martha ex *Matt. 16,*
 breui illo colloquio cum Domino ha-
 bito in diuinitatis fide creuerit: nam
 quæ prius fide imperfecta, atq; si Chri-
 stus fuisset purus homo, dixit, *Si fuisses*
hic, frater meus nō fuisset mortuus, nūc ma-
 iori lumine fidei illustrata confitetur
 eum verum filium Dei.

5. CONSIDERA quomodo Mar-
 tha tota verbis CHRISTI solata, mag-
 na celeritate recurrerit ad sororem, vt
 silentio eā certiore redderet, Magistruū
 diu desideratum adesse, eamq; vocare.
 Non dubium, quin ad hanc vocem cor
 Mariae

Mariæ reuixerit, quod defuncti fratris
 dolore pene erat emortuum. Vnde &
 illa, atque si amor CHRISTI omnis
 doloris de morte fratris memoriam
 excussisset, confestim surrexit, nulloq;
 verbo, ad homines nobiles, qui conso-
 landi eius causa venerant, dicto celeri-
 ter se contulit ad CHRISTVM, abie-
 ctæque ad pedes eius, à quo tanta bene-
 ficia acceperat, eadem verba cū sorore
 protulit, ac si lamētans dixisset. Si Do-
 mine præsens adfuisses, nulla huic do-
 mui infirmitas, aliæque aduersitas conti-
 gisset, quia nobiscum habitasset ipsa
 vita; sed mox post tuum discessum, ir-
 ruit inuidiosa mors, & fratrem, nulla
 tui absentis formidine deterrita, sustu-
 lit: nec aliud subiecit, quia dolor de fra-
 tre, & simul amor quo prosequeretur
 CHRISTVM, intercludebat eius ser-
 monem, vt non posset nisi vberimis
 lacrymis suum desiderium patefacere,
 Hic clementissimus IESVS, videns Ma-
 riam, omnesque vna cum illa Iudæos
 solutos in lachrymas, commotis mi-
 sericordia visceribus, nihil respondit,
 existimans non loquendi sed misereri
 di tempus esse. Itaque totus quasi in-
 fremuit, & seipsum turbauit. O summæ
 pietatis fremitus, ô turbationem singu-
 lacrym

larem, qua ab omnibus mærentium
 cordibus luctus depulsus est. Fremit vi-
 ta ad terrendam & fugandam mortem:
 fremit DEVS, vt hominem à peccato
 resuscitet: fremit misericordia, vt iu-
 stitia non resistat, nec contradicat. Fre-
 mit denique Christus tanquam vali-
 dus pugnator ad expugnandam ini-
 micam mortem, & eripiendam singu-
 larem è manibus eius victoriam. Fre-
 mitu ergo edidit, & turbauit seipsum:
 quis enim pectus illud diuinum, paci-
 ficum & tranquillissimum fontem tur-
 bare potuisset, si ipse nõ turbasset? Tur-
 batus est ergo CHRISTVS, quia ita vo-
 luit, sicut esuriit, quia voluit, tristatus &
 mortuus est, quia voluit: nam cum v-
 traque in eo natura esset, diuina & hu-
 mana, suæ diuinitatis potentia impe-
 rabat infirmitati carnis. Magnæ verè
 fuerant huius fremitus causæ in Do-
 mino, magnaque & valde iusta fuit e-
 ius ira. Quomodo enim diuini sui fre-
 mitus non haberet causam satis idoneã
 dulcis amator hominum, dum cernit
 in pectoribus illorum tantam perti-
 naciam, & in mentibus caliginem? vt
 non solum, non conspecto hoc euiden-
 ti & illustri miraculo conuertendi fue-
 rint, sed inde etiam arrepturi fuerint
 occa-

occasionem cum condemnandi ad mortem. Quis verò fando explicet, qui in hac obstinata mens exercitavit cle mentissima viscera Saluatoris, dum oculis diuinæ mentis perspicit, infanabile eorum plagã, inexcusabile culpam & certissimam damnationem? Quoniã autem hic fremitus, fuit argumentum internæ indignationis, subiunxit Dominus, *Vbi posuistis eum?* quasi arguens mulieres dixisset. Hominem illum, quẽ ego in paradiso & regione vitæ collocavi, ecce vbi vos posuistis? vt intelligerent, mortẽ, sepulchrũ, corruptionẽ & factorẽ non euenisse hominib. ex diuina creatione; quia scriptũ est, *Deus mortẽ non fecit, nec letatur in perditione uiuorũ.* Sed p culpã & lapsũ ipsi mulieris.

6. *Et lachrymatus est IESVS.* O infiniti amoris pelagus. O Domine cæli & terræ, cur hinc cæli non sunt patefacti? cur non stillarunt, sicut olim à facie Dei Sinai, cur non lachrymarunt angeli? cur terra rore cooperta non est? imò cur fissæ non sunt petre, vt cum creatore suo aliquo modo collachrymarentur? Quid mirum fuit infernum tanta celeritate patefactum hunc defunctũ reddidisse vitæ? quando pro ea plorat auctor ipsius vitæ? Plorauit Deus

Gen. 2.

Psal. 67.

pro

pro aliorum peccatis, vt homo commoueretur ad deploranda peccata sua. Lachrymatus est CHRISTVS misericordia motus aliorum lachrymis pro humana miseria fufis, vt nos quoque difceremus misereri & compati aliorum miferijs. Vide quam immensa fuerit hæc caritas. Sæpius legimus lacrymas se Dominum, & quidem pro nostris tantum, non autem pro fuis ærumnis & doloribus. Hic lachrymauit confpecto mortui Lazari fepulchro. Fleuit fupra ciuitatem Hierufalem, præuifa eius futura vaftatione. Fleuit deniq; in ligno crucis deprecando Patrem pro peccatorum noftroꝝ venia. Qua enim alia de caufa arbitramur Filium Dei, æternam illam fapientiam, effudiffe lachrymas fuper fepulchrum Lazari? nõ certe ob huius fui fidelis amici mortẽ; pretiofa enim eft in confpectu Dei mors iuftorum; fed quia oculos mentis intendebat in caufam mortis, nempe peccatum, omnium malorum fontem; lachrymauit pro ipsis peccatis noftis, eorumque pœnis, quas homo per illa incurrit, cum ei diceretur, *Puluis es, & in puluerem reuerteris*, Plorabant igitur omnes alij, fiores ob amiffum fratrem, Iudæi ob amicum, at Saluator caufam

pro-

Heb. 5.

Gen. 3.

prospiciens in effectu, ploravit ex com-
 miseratione nostri, & pariter satisfaci-
 one. Nam cum ille aduenisset ad ex-
 piandas animas nostras à peccatis, pri-
 mo eas abluuit lacrymis, paulò post eas
 loturus proprio sanguine. Quare haec
 mulieres à CHRISTO rogatae ubi po-
 fuissent defunctum, accommodatè re-
 sponderunt, *veni & vide*. Iacebat homo
 infœlix in mortiferis tenebris sub gra-
 ui peccati & legis onere; vnde cum per
 se inuenire non posset illum à quo sa-
 lutem reciperet; necesse fuit vt CHRIS-
 TVS veniret ad nos, & lethalia nostra
 vulnera suauiter suarum lachrymarum
 oleo, ac pretiosi sanguinis vino cura-
 ret. Dixit ergo IESVS. *Tollite lapidem*.
 Poterat quidem Dominus solo verbis
 imperio tollere lapidē, & eodem tem-
 pore quo Lazarum resuscitauit sepul-
 chrum detegere: potuit enim ianua
 sua tunc aperire infernum & animam
 ad vitam reuocare, sed magna pruden-
 tia id voluit fieri ab illis, ne quisquam
 hoc miraculum calumniaretur, dum
 prius omnes oculis suis vident Lazarum
 mortuum, & cadauer eius fetere &
 inchoata putrefactione sentiunt. Ad
 hæc etiam si Dominus, cum iuberet tol-
 li lapidem, voluerit verè detegi sepul-
 chrum

chrum, tamen vt omnia eius verba e-
rant myfteriorum plena, cogita publi-
miorem quandam illis verbis subiectā
fuisse ſententiam, vt dixerit etiam, *Tol-
lite lapidem*, quia videbat corda Iudæo-
rum morte eſſe duriora, & magis con-
cluſa & obſerata quā ipſum ſepul-
chrum, quaſi diceret, *Aperite veſtra ob-
ſtinata pectora, & a cordibus veſtris
duritiem tollite*, vt conſpecto hoc mi-
raculo vos quoq; cum Lazaro poſſitis
ab infidelitatis morte ad diuinæ gratiæ
vitam reſurgere.

7. **ELEVANS** ergo IESVS lachry-
mofos oculos ſuos ad cælum, gratias
egit Patri, vt tanquam humilis filius,
quemadmodum in omnibus actioni-
bus ſuis facere conſueuerat, gloriam
transferberet ſuo cæleſti Patri. Vbi con-
ſidera, Dominum in omnibus operi-
bus ſuis non tam dignitatis ſuæ, quā
noſtræ vtilitatis ſalutiſq; rationem ha-
buiſſe. Nec habebat fanè opus ipſe ora-
re Patrem pro hoc miraculo, quia vnū
erat cum ipſo, ſed qui præſentes ade-
rant opus habebant doctrina & inſtru-
ctiōne, vt intelligerent ipſum non eſſe
Patri contrarium, ſicut Iudæi calumni-
abantur dicentes. *Non eſt hic homo à Deo,* Ioan. 9.
ſed vnius omnino voluntatis eſſe cum
illo

Ioan. 8.

illo. unde bene dixit, *Ego sciebam, quod*
semper me audis, sed propter populum
circumstat, ut credant, qui tu me misisti,
que si dicere vellet. Non ago tibi
gratias, quod nunc cognouerim te
esse exauditum, id enim mihi semper
fuit exploratum, sed propter praedictam
populum: neque enim aut quare
gratias meam, aut ut homines me ho-
rent, sed tantum eorum salutem, ut
si credant me à te missum, credent
autem salutem consequantur.
que benedictus IESVS post dem-
stratam naturam humanam huma-
tem agendo gratias Patri, in cura-
do Lazaro declarauit potentiam
uinæ naturæ, qua erat æqualis Pa-
Nam non virtute aliena, sed auten-
te propria imperauit Lazaro, dicens
Lazare veni foras. Audierat hanc
nam & potentem vocem terra, & au-
rat cælum, audierant incolæ, &
audierat quoque surda & dura
quæ perterrefacta huius vocis vi-
ta celeritate paruit, ut vix son-
cis percepto iam anima corpor-
rit restituta. Sentiebant quoque
cumstantes tetrum & horrendum
daueris factorem, quando conf-
xunt ad hanc vocem corpus mite-

ter erigi, & in terra comparere, & quod
 erat mirabilius, vna cum fascijs quibus
 totum erat obligatum ex monumen-
 to prodire. Quamquam mirum non
 fuit sola CHRISTI voce excitum *Ioa. 5.*
 fuisse Lazarum; nam, vt ipse dicit, in
 extremo iudicij die vna eiusdem voce
 omnes mortui totius vniuersi excita-
 buntur. O dulcis amator noster, quam
 verè per Prophetam ingratitude[m]
 populi huius deplorantem dixisti. *Quid*
ultra debui facere vinee meae, & non feci. Esa. 5.
 Neque enim contentus fuit perfecisse
 tot, tamque admirabilia opera pro ho-
 minum beneficio, sed in quolibet, vide
 quot circumstantias obseruauit, quot
 respectus, quæ artificia usurparit, ad
 dura illa corda emollienda, cæcæque
 mentes illustrandas, vt veritatem ca-
 perent, atque vt errantes illæ ouiculæ
 sinerent se duci à suo pastore bono,
 qui non alia de causa, vt ipse dicit, ve-
 nerat, quam vt illis vitam, imò supera- *Ioa. 10.*
 bundantem vitam subministraret,
 8. IAM verò anima mea, dic quid
 mius tibi Dominus, quam mortuo
 Lazaro præstiterit; imò plus tibi, quam
 illi præstiterit. Lazarus siquidem se-
 mel tantum obiit, semel sepultus est,

femel per **CHRISTVM** ex faucibus
mortis ereptus. Verum o Deus meus
vita mea, quoties me miserum peccato-
torem, iam currentem ad mortem, &
pedem iam vnum in sepulchro habentem,

tu benigna manu retraxisti.
Quoties vsque ad portas inferni de-
scendi, & tu, per misericordiam tuam
ne eas ingrederer, prohibuisti: Quoties
virulentus ille Draco iam me ablu-
buerat, & me e faucibus illius liberasti.

Psal. 96. Similiter quoties precipiti casu
enti mihi, subiecisti clementem
num, ne totus colliderer? Immo ego

ego repugnarem preceptis tuis, & in-
micus paratus statet ad rapiendum
mam meam, tu nunquam illud
misi: ego te offendebam, & tu
defendebas: ego me separabam
& offerebam me inimico, & tu
diebas ne me inuaderet.

O quoties
si voluisses, me iuste condemnare
tuisses? Sed tu amator animarum,
dissimulas peccata hominum, peccata
penitentiam, noluisse id facere,
tua misericordia me prauentis
queos peccatorum ante me praue-
dens, multasque occasiones tollens
quae me in illos induere peccata
Quare merito dicere possum

Pro
par
& o
sen
qu
sun
mea
cu
te, o
su: p

D
qua
exci
de li
sua
tibi
sum
con
tridi
velit
euo
ratus
fessio
terna
liber
peru

Propheta. *Nisi quia Dominus adiuuit me paulo minus habitasset in inferno anima mea.* Psal. 93.
 & de salute desperans vrerer ardoribus sempiternis, flammisque voracibus, quæ semper ardent, & nunquam consumuntur. Itaque conuertere anima Psal. 14.
mea in requiem tuam, quia Dominus benefecit tibi: quia eripuit animam meam de morte, oculos meos à lachrymis, pedes meos à lapsum: placebo Domino in regione viuorum.

COLLOQVIUM.

DEPRECABERIS CHRISTVM
 Dominum, vt sicut Lazarum iam quatriduanum & fatitum è sepulchro excitauit, fascijsque solui fecit, ac deinde liberum dimisit, sic misericordiæ suæ viscera dignetur quoque aperire tibi misero peccatori, qui ob consensum & commissionem peccati, mala consuetudine confirmatam iam quatriduanus & fatens in sepulchro iaces; velique voce potentis gratiæ suæ te euocare è vitiorum profundo, & excitatus, & foras progressus per veram confessionem, vinculisque peccati & æternæ mortis solutus ab omni seruitute liber ad libertatem gloriæ filiorum Dei peruenire possis. Rom. 8.

1. REFERT Evangelium hanc Mariam
fuisse illam, que unguento unxit pe-
des Domini, suisque capillis terfit: nullam
autem mentionem facit, aut pulchritudinis,
aut nobilitatis eius secundum carnem, sed
solum eorum que egit cum CHRISTO. Cognosce
homo hic errorem tuum, quisquis adducit
et honori & glorie huius mundi accipere,
que instar floris defecit & marcescit, & non
potius magni facis seruitium Dei, quo licet
exiguo conciliare tibi poteris aeternam glo-
riam.

Ex. 10.

2. ECCE, quem amas, infirmatur. Le-
pe qui plus amati sunt à CHRISTO, plures
moribus, aliisque malis obnoxij sunt: nam
Medicus, aliquando, agrum minore aliquo
ma'o afficit, ut auertat manus; sic CHRISTUS
interdum permittit infirmitates cor-
porales, ne anima incurrat spirituales, que
multo periculosiores. Unde prudens aliquis
peccatores, eos flagellat, ne peccent, & non
uentur.

3. Martha & Maria occurrerunt CHRISTO,
& non expectantes donec veniret ad
qua exire discimus, dum peccato obnoxij
sumus, si Deo reconciliari velimus, ut ei
penitentiam occurramus, antequam ille

nos forte veniat per vindictam, nam, vt dicit
 S. AMBROSIVS ibi vindicta diuina ces-
 sat, vbi nostra penitentia & confessio pre-
 currit.

4. Lacrymatus est IESVS. Fleuit Chri-
 stus super Lazaro, qui erat typus peccatoris, ad
 docendum nos, quod primum debeamus flere
 pro nobis, quia omnes sumus peccatores, maxi-
 me quando amisimus vitam spiritualem: vt
 indicemus multis suspirijs & lachrymis opus
 esse ad recuperandam vitam spiritualem. De-
 bemus quoque lachrymari pro necessitatibus
 nostrorum proximorum, in primis spirituali-
 bus, cum videmus eos mortuos iacere in vicio-
 rum sordibus, vt Dominus nostris lachrymis
 permotus dignetur nos & illos ad vitam re-
 uocare.

5. DE Christo innocentissimo scriptam est
 quod sepius fleuerit, totas noctes in oratione
 consumpserit, famem, sitim, & fatigationem
 in itineribus passus sit: verum nunquam legi-
 tur risisse, aut prosperitatem habuisse. Et nos
 peccatis pleni, vel raro vel nunquam vnquam
 lachrymam emittimus, corporis voluptates
 querimus, fugimus labores, tempusque cachin-
 nis & vanis recreationibus consumimus.

6. CHRISTVS resuscitaturus Laza-
 rum, prius mandauit Iudeis, vt lapidem tolle-
 rent a monumento, vt omnes intelligerent hanc
 suam

S. 4.

suam esse voluntatem, nos, quae nostris officij sunt & muneris, debere per nosmeipso omni studio perficere; quae verò vires nostrae facultatem excedunt, debere sua paterna providentia committere: qui frustra à Deo gratiam & spiritalia dona expectatis, qui neglegens est in exercendis iam receptis: quae minoribus beneficijs abutitur, indignum se facit maioribus. Etenim Deus suo auxilio praesto est semper vigilantibus & laborantibus, non autem otium agentibus vel sterculentibus.

7. **CHRISTVS** resuscitatus Lazaro primo eleuauit oculos, Patremque deprecatus est, ad informandum nos, ut in negotijs & necessitatibus nostris confugiamus ad praesidium orationis, & dum orationi vacamus, oculos in altum tollamus, hoc est, ut mens nostra tota sit defixa in Deo, non dando in ea locum nisi vni Deo, rebusque diuinis. Deinde debemus eleuare in oratione oculos ad Deum, ostendamus nos non meritis nostris conuere, sed in sua tantum misericordia seipsum collocare.

8. De Lazaro primo in Euangelio dicitur quod fuerit languens, secundo, quod dormiuerit, tertio, quod mortuus fuerit, quarto, quod quatríduanus fuerit, & quinto, quod fuerit. Hos omnes gradus transcant, quae per gratia & iustitia labuntur in mortem perueniunt. Primo enim dicitur homo languere &

eati fomitem, & pravas, quas sentit, inci-
 nationes. Deinde dormit quando per oblecta-
 tionem sensus pravae suggestioni incipit pre-
 bere locum. Et hic duobus gradibus adhuc co-
 servatur gratia, & homo amicus & dilectus
 CHRISTI dicitur. Tertio dicitur simpliciter
 mortuus, quando voluntate interna consentit
 peccato. Quarto est quatrinduarus, quando ope-
 re explet peccatum. Postremo fetet, quando
 consuetudine peccandi se reddit infamem &
 alij ab eo, tanquam a putida carne abhorrent.
 9. E contrario resurrectio Lazari à morte
 ad vitam, significat progressum peccatoris à
 statu peccati ad statum gratiae. Primo Deus
 sua divina notitia eum respicit, quam designa-
 bat cognitio, quam Christus habuit de Laza-
 ri aegritudine. Secundo Deus prebet auxi-
 lium animae, ut à peccato resurgat & ad se
 convertatur, quod significatum est profectio-
 ne CHRISTI versus Bethaniam ad excitan-
 dum Lazarum. Tertio, liberum arbitrium se
 convertit ad DEUM per cognitionem & di-
 splicentiã peccati, & desiderium consequen-
 dae remissionis, quod significabatur itione Mar-
 thae & Mariae ad CHRISTVM. Quarto co-
 gnitionem peccati sequitur contritio, significa-
 ta CHRISTI lachrymis. Quinta est propo-
 situm firmum, non offendendi Deum amplius,
 quod significabatur remotione lapidis à se-
 pulchro. Sexto Deus infundit gratiam iustifi-
 cantem.

428 MEDITAT. DE VITA

canem, quæ significata est per magnam illam
vocem, qua CHRISTVS suscitavit Lazari,
hoc enim opus requirebat diuinam potentiam.
Septimo est confessio peccati, designata per e-
gressum Lazari ex tenebris sepulchri. Octavo
est absolutio Sacerdotis, inuicata per sacrifici-
um solutionem ab Apostolis factam. Vltimo
est honorum operum exercitium, cui homo
vacare debet post consecutam iustificacionem.
quod significauit CHRISTVS, quando dixit
de Lazaro, Sinite cum abire.

Eccl. 7.

10. Dominus suscitaturus Lazarum, voluit
aperiri sepulchrum, ut doceret efficacissimum
remedium ad cauenda peccata, vel ad resur-
gendum, quomodo homo in ea lapsus fuerit. Pro-
se meditationem mortis, & horrorem sepul-
ture secundum dictum sapientis. Fili
memorare nouissima tua, &
non peccabis in æ-
ternum.

DE

I
N
A
xit
lyr
qua
lio
pit
nic
mo
illu
cru
get
rum
fili
ado
Qu